Harriet Lummis Smith

POLLYANNA

Călătorie în Munții Stâncoși

În românește de
Anca-Irina Ionescu

SOPHIA / METAFRAZE
București

Redactor: Laura Mândrilă

Ilustrație copertă: Ovidiu Gliga

Traducere după originalul în limba engleză: Harriet Lummis Smith, *Pollyanna's Western Adventure*, George G. Harrap&Co Ltd., Londra, 1929.

© SOPHIA / METAFRAZE, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, HARRIET LUMMIS
Pollyanna: călătorie în Munții Stâncoși / Harriet Lummis Smith; în românește de Anca-Irina Ionescu – București: Editura Sophia: Metafraze, 2021
ISBN 978-973-136-802-3
ISBN 978-606-8997-15-5

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

CAPITOLUL I

Când omul nu poate dormi

Există o teorie falsă că somnul profund este dovada incontestabilă a unei conștiințe împăcate, dar, mai în glumă, mai în serios, Pollyanna îl asigura adesea pe Jimmy că numai un om cu o viață ireproșabilă poate dormi ca el. Ca toate mamele, Pollyanna se trezea la cel mai mic zgomot venit din camera copiilor. Dacă Junior tușea sec sau Judy se trezea țipând pentru că visase urât sau Ruth cerea în momentul cel mai nepotrivit apă – arătându-și astfel autoritatea până și copiii cel mai bine crescuți – Pollyanna sărea așa de repede din pat, încât puteai să bănuiești că nu făcuse altceva decât să stea trează, așteptând să fie chemată. Dar existau șanse una la zece ca Jimmy să nu se trezească până se strecura ea înapoi în pat din nou, dârdâind de frig, și supărător de trează. Câteodată, dar nu întotdeauna, se foia în pat și murmura adormit:

– Te-au trezit copiii, nu-i așa? De ce nu m-ai chemat?

Dar înainte de a apuca Pollyanna să-i povestească cât de bucuroasă este că soțul ei nu se deranjase, acesta adormea la loc, respirația lui profundă, regulată, dovedindu-i că nu era nevoie să-l liniștească. În astfel de momente, Pollyanna zâmbea în sinea ei pe întuneric și simțea că este mama a patru copii, Jimmy fiind fiul ei cel mai mare.

După vreo zece ani de când se convinsese că Jimmy avea o capacitate deosebită de a dormi tun, Pollyanna a suferit un adevărat șoc când a constatat că dobândise obiceiul să stea treaz în pat. De câte ori se trezea brusc, ca atunci când unul dintre copii tușea sau plângea, își dădea seama imediat că Jimmy era cât se poate de treaz.

– Nu dormi, dragule? întreba ea mirată.

Iar el răspundea apatic:

– Ei, chiar în clipa asta nu.

Dar în timp ce aștepta să audă respirația ritmică, profundă, imposibil de imitat a celui care doarme adânc, își dădea seama că trupul nemișcat și rigid de lângă ea nu era relaxat; Jimmy stătea liniștit, făcând un efort de voință. Și simțea un fior de gheață în inimă când își dădea seama de aceasta.

Aștepta să-i explice din proprie inițiativă. Pollyanna nu era de acord cu acele femei care considerau că au dreptul la ultimul penny din venitul soțului lor și la fel de multe drepturi la tot ceea ce trecea prin mintea lui. Dar în acest caz, își dădea seama că este necesar să clarifice situația. Nu era bine pentru Jimmy să ascundă de ea un secret care îl ținea treaz noaptea.

Într-o seară, după ce copiii adormiseră și Jimmy îi citea un capitol dintr-o carte modernă dintr-acelea neobișnuite care intenționează să-l facă pe cititor să zâmbească, nu să se întristeze, Pollyanna și-a dat seama că venise momentul psihologic potrivit. Și a vorbit repede, ca să nu-i piară curajul.

– Jimmy, a spus ea brusc, de ce nu poți să dormi?

– Păi, ce să spun, probabil pentru că tu ești atât de amuzantă. Ar fi păcat să adorm în mijlocul distracției.

– Nu, Jimmy, nu glumesc. Stai treaz noaptea la nesfârșit. Am auzit pendula bătând ora trei și tu tot nu dormeai.

– Se pare că nici tu nu dormeai.

În vocea plăcută a lui Jimmy se simțea o asperitate.

– Poate că ai un secret întunecat să-mi încredințezi.

Pollyanna puse deoparte ciorapul pe care îl cârpea. În tonul lui Jimmy se simțea clar iritarea. Își dădea tot mai mult seama că trebuie să ajungă până la capătul misterului, oricare ar fi acela.

– Jimmy, nu te simți bine?

Tonul pe care pusese întrebarea părea mai disperat decât intenționase, dar tocmai își amintise

că, după ce îi propusese să mărească asigurarea pe viață, Jimmy abandonase brusc subiectul. Se gândea că poate încercase, dar doctorii nu fuseseră de acord. Firește că, dacă trebuia să păstreze un asemenea secret, nu mai putea să doarmă.

– Nu m-am simțit mai bine niciodată în viața mea, declară crispat Jimmy. Pentru Dumnezeu, Pollyanna, nu te mai agita atâta!

– S-a întâmplat ceva la birou?

– Ascultă-mă, draga mea. Te-am considerat întotdeauna cea mai înțeleaptă femeie din câte cunosc. Îți vine să crezi sau nu, dar acesta a fost și unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine. Acum, nu-ți strica reputația de o viață cu o nebunie de o seară.

Pollyanna îi aruncă o privire aspră.

– Înseamnă că este ceva la birou, în acest caz. Au avansat pe cineva înaintea ta?

– Prostuță mică! râse Jimmy, ca și când chiar ar fi fost amuzat de această idee. Bineînțeles că nu.

– Atunci ce *au făcut*?

– Ei bine, presupun că nu voi avea liniște până nu-ți explic treburile în mod satisfăcător.

Jimmy vorbea tare, aproape supărat, dar auzul fin și exersat al Pollyannei sesiza o intonație care arăta că toată supărarea lui era prefăcută. Un minut mai devreme reușise să ascundă iritația reală sub o aparență de nonșalanță. Acum supărarea era prefăcută. Pollyanna era sigură că

Jimmy se simțea ușurat la gândul că trebuie să dea explicații.

– Ei bine, dacă chiar trebuie să știi, vor să-mi dea o slujbă care nu mă interesează. M-au ales pe mine de la bun început, dar am spus nu, și atunci l-au propus pe Kendall în locul meu. Dar nici așa nu merge. El s-a săturat de asta, și ei s-au săturat de el. Așa că au venit din nou la mine.

– Și de ce ai spus nu?

– Ei bine, se construiește un baraj în Vest, este o lucrare care nu se poate termina într-o singură vară. Va dura cel puțin doi ani oricum. Iar în tot acest timp, dacă am noroc, am să te văd în total vreo două săptămâni. Viața nu este suficient de lungă pentru așa ceva. Firește, vreau și eu să promovez, așa cum vrea toată lumea, dar ideea de a mă întoarce acasă peste doi ani și de a face cunoștință din nou cu copiii mei nu îmi surâde deloc.

– Dar dacă am merge și noi cu tine? exclamă Pollyanna, mirându-se cum de nu-i trecuse prin cap această soluție firească.

– Imposibil, draga mea. Vezi tu, îi explică blând Jimmy, acolo este o adevărată sălbăticie, suntem la câțiva kilometri de calea ferată, fără școli și alte facilități. Ai impresia că te afli cu câteva secole în urmă. Este suportabil pentru câteva săptămâni, dar nu pentru doi ani încheiați. Le-am spus că nici nu se pune problema de prima oferită când mi-au propus postul, dar acum insistă să mă mai gândesc.

– Ei consideră că este o șansă deosebită, nu-i așa?

– Ei bine, și eu cred că este o perspectivă, răspunse Jimmy distrat. Dar așa cum spuneam, nu se pune problema pentru un om cu familie, și nu are rost să mai vorbim.

– Stai puțin, Jimmy. Dacă e șansa ta, e bine să profiți de ea. Cât despre faptul că viața e grea, nu știu de ce nu m-aș descurca și eu la fel ca oricare altă femeie. Una dintre stră-stră-bunicile mele – am uitat câte dintre „stră-", dar multe – a venit în America în secolul al XVII-lea dintr-o casă frumoasă și confortabilă din Devonshire și a avut de înfruntat durități adevărate. Și mai trebuia să se teamă și de indieni pe deasupra. Dacă m-aș gândi că există vreun pericol pentru copiii mei să li se ia scalpul nu aș merge. Dar numai pentru că nu există căzi de baie sau apă curentă…

– E foarte probabil să nu existe apă în casă de nici un fel, o întrerupse Jimmy. Trebuie cărată de la un izvor sau cam așa ceva. Și cum rămâne cu educația copiilor?

Pollyanna reflectă o clipă.

– O să te plătească bine, Jimmy?

– Chiar foarte bine.

Tonul lui Jimmy era dureros de indiferent, dar ceva îi spunea ascultătoarei lui sensibile că salariul real nu era deloc de neglijat.

– Atunci am putea angaja o guvernantă pentru copii. Mi-ar ține și mie de urât, când ești plecat.

Și aș putea să o ajut și eu. Știi că mă descurc binișor la franceză și germană. Cel puțin ar trebui să fie așa, după atâția ani petrecuți în străinătate.

– N-o să găsești nici o guvernantă dispusă să meargă într-un loc ca acesta – oricum, nu una pe care ai fi dispusă s-o angajezi.

– Nu sunt chiar așa de sigură. Sunt foarte multe fete care au puțin spirit de aventură și ar dori să încerce ceva diferit. Nu spun că vom găsi imediat persoana potrivită, dar sunt sigură că se va găsi cineva care să profite de această șansă. Și când pornim?

– Când pornim? repetă Jimmy. O, adică s-a hotărât, nu-i așa? Părerea mea nu mai contează!

Dar în timp ce se prefăcea supărat, ochii lui erau plini de afecțiune. O apucă de una din mâini ocupată acum cu cârpitul și o ținu prizonieră.

– Te pricepi să angajezi personal, Pollyanna, spuse el evitând cu conștiința omului modern termenii mai direcți pe care i-ar fi folosit în aceste împrejurări strămoșii lui.

– Ce bine că nu ai un soț care să te încurajeze în pasiunea ta morbidă pentru sacrificiul de sine!

– Ce e bine pentru tine, e bine pentru noi toți, spuse Pollyanna. Vrem să le oferim copiilor toate avantajele, iar asta înseamnă că trebuie să profiți de toate șansele care ți se oferă. Nu poți face omletă fără să spargi ouăle!

Atacă o gaură mai mare din ciorapul lui Junior cu un aer de concentrare intensă, dar în rea-

litate gândurile ei înconjurau globul pământesc. Zburară mai repede decât lumina spre o casă nouă, în sălbăticie, așa cum îi spunea Jimmy, cu contururi atât de vagi în mintea ei, încât nu putea să spună dacă seamănă cu o cabană de lemn a pionierilor sau cu o colibă a indienilor. Ajunse apoi cu gândul la mătușa Polly, care își petrecea iarna la Nisa și trimitea acasă scrisori pline de entuziasm. Se gândea la prietenii de la care își va lua curând rămas bun, la prietenii noi pe care și-i va face curând. Se gândea puțin îngrijorată la Nancy, atât de mândră de noul ei frigider electric și de ultimul aspirator electric. Era oare corect să-i ceară lui Nancy să se întoarcă împreună cu ei la viața de pionierat? Vor fi cu siguranță o mulțime de oameni foarte încântați să-i asigure aceste servicii. Putea să ajungă în zeci de locuri fără a merge prea departe în nici o direcție. Trebuie să-i explice lui Nancy ce va sacrifica, dacă își încearcă norocul alături de ei.

– Cred că am putea să închiriem o casă gata mobilată, spuse Pollyanna la fel de firesc ca și când ar fi fost agent imobiliar. Nu merită să mutăm mobila până acolo și înapoi.

– Până acolo, unde? O, tot te mai joci cu această idee nebunească?

Jimmy îi zâmbi peste marginea cărții pe care se prefăcea că o citește, fără să observe că o ținea cu susul în jos. Avea în ochi o privire de parcă îi venea s-o strângă în brațe. Pollyanna dădu din

cap în fața obtuzității celui mai bun bărbat din lume. Trăise timp de doisprezece ani cu ea fără să știe că este gata să-l urmeze până la capătul lumii. Era sincer surprins de hotărârea ei de a-l face să nu piardă șansa despre care intuiția îi spunea că va fi un moment de cotitură în cariera lui.

Pollyanna decise să nu discute despre viitoarea schimbare cu nici una dintre prietenele ei până când hotărârea nu va fi luată definitiv, fapt care îl făcea pe Jimmy să se simtă stingherit.

– Ai întrebat-o pe mătușa Ruth ce părere are despre această intenție? întrebă el într-o zi.

– Nu, spuse Pollyanna.

După o pauză adăugă:

– Și nici nu am de gând.

– O să i se pară cam ciudat dacă îi trântim dintr-odată vestea că suntem gata să întoarcem spatele civilizației, nu-i așa? N-o să înțeleagă de ce nu am vorbit niciodată despre aceasta.

– E problema noastră, Jimmy. Și știm atât de bine ce avem de făcut, încât nu are rost să cerem sfatul nimănui. Nu am face decât să complicăm lucrurile.

Datorită imaginației sale bogate, Pollyanna parcă și vedea chipul doamnei Pendleton când i se va prezenta planul și parcă auzea deja exclamațiile ei îngrozite. Draga mătușă Ruth fusese atât de deprinsă să trăiască toată viața în lux, încât ajunsese să creadă că acesta este esențial, că face parte din aceeași categorie cu lumina soa-

relui și aerul proaspăt. Dar Pollyanna era conștientă de faptul că până și căzile de baie erau o inovație recentă. Multe generații trăiseră foarte bine fără lumină electrică și fără telefoane. Chiar și astăzi, milioane de oameni erau lipsiți de ele, fără să se simtă privați de ceva. Singurul lucru esențial pentru fericirea lor, după părerea Pollyannei, era să fie toți împreună.

Nu-i făcu confidențe decât lui Nancy. Hotărâtă să nu o inducă în eroare pe Nancy, îi înfățișă imaginea viitorului lor cămin în tonuri atât de sumbre, încât, dacă Jimmy ar fi auzit-o, ar fi respins planul imediat.

– Vezi tu, Nancy, va fi cam așa cum ar fi să dormim afară, în cort, și vara, și iarna. Nu vom avea o casă frumoasă așa cum avem aici. Totul va fi auster și va trebui să ne împăcăm cu o mulțime de lucruri care nu ne plac și să ne descurcăm fără altele cu care am fost obișnuiți. Probabil că nu vom avea nici un fel de magazine pe o rază de câțiva kilometri în jur, vom duce lipsă de cafea, de unt și va trebui să ne mulțumim cu surogate. Și este foarte probabil că va trebui să cărăm apa de la un puț din afara casei.

Nancy pufni, punând astfel capăt perorațiilor Pollyannei, care își dădu seama că Nancy stătea cu bărbia ridicată.

– Știu că nu mai sunt așa de tânără ca altădată, dar cred că mă pot lua la întrecere cu orice fetișcană. Însă, dacă vă gândiți la altcineva, spu-

neți-mi-o de-a dreptul, donșoară Pollyanna. Nu e nevoie să vă ascundeți după deget, dacă vreți să vă descotorosiți de mine, zău așa!

– Nancy! Draga mea, prostuța mea Nancy! Îmi vine să te bat. Nu-ți dai seama că aș fi aproape moartă dacă te-aș pierde? Că m-aș simți ca și când mi-ar fugi pământul de sub picioare? Dar știu că nu voi putea să-ți ofer o casă confortabilă ca aici și un salariu bun și de aceea nu mi se pare corect să te duc acolo, în sălbăticie…

Pollyanna fu ea însăși uimită când izbucni în lacrimi. Nu fusese deloc ceva premeditat. Nu făcea parte dintre femeile care puteau plânge la comandă, pentru a îneca orice opoziție într-un torent de lacrimi. Dar fusese încordată tot timpul de când descoperise că Jimmy nu doarme bine și natura își spusese cuvântul, îi oferise o supapă de siguranță și își descărcase nervii suprasolicitați.

Nancy fu copleșită de căință.

– O, inimioara mea, acum te-am făcut să plângi! Cred că am început să devin o cotoroanță bătrână și afurisită.

– Nu… nu, nici vorbă!

Îi surâse lui Nancy printre lacrimi, iar zâmbetul îi lumină ochii umezi, în așa fel încât lui Nancy i se păru că vede un curcubeu în genele ei.

– Nu știu de ce plâng, suspină Pollyanna, sunt o proastă, asta este tot. Poate plâng pentru că… pentru că sunt fericită că… că nu ne părăsești.

Nancy strânse din buze.

– Donșoară Pollyanna, nu scapi de mine așa ușor, mai bine nici nu încerca. Dacă ai fi săracă, aș munci și pe gratis și aș fi bucuroasă. Da, da, sigur că așa aș face.

Pollyanna o puse pe Nancy să jure că va păstra secretul și a ținut și l-a păstrat și ea până când Jimmy a luat o hotărâre definitivă. Iar după aceea, când a împărtășit vestea uimitoare întregii familii și prietenilor s-a felicitat că nu o făcuse mai devreme. Nu era nevoie de răspunsuri la argumentele lor, deoarece discuția cu ei nu era decât o pierdere de timp. Lucrurile erau hotărâte, indiferent că era bine sau rău.

– Nici nu-mi pot imagina ce e în capul lui Jimmy, strigă mătușa Ruth, purtarea ei civilizată de Boston fiind abandonată temporar de o adevărată criză de furie omenească. Să te târască împreună cu copiii într-o asemenea sălbăticie!

– Nu mă târăște, mătușă Ruth. Eu am insistat să meargă acolo și am refuzat să rămân aici fără el.

– Mi-e rușine pentru voi amândoi, îi dojeni mătușa Ruth. Ar trebui să vă gândiți la copii, dacă de voi nu vă pasă. Ce faceți cu școala, și se descurcau așa de frumos!

– Intenționăm să luăm o guvernantă. Și apoi, sunt sigură că vor învăța o mulțime de lucruri folositoare care nu se predau la școală.

– Dar dacă se îmbolnăvesc?

Pollyanna clipi din ochi. Aceeași întrebare o trezise și pe ea noaptea din somn nu numai o dată în vremea din urmă. Îi răspunse mătușii Ruth ceea ce își spusese și în sinea ei:

– Trebuie să fie și acolo doctori.

– Doctori de țară, comentă mătușa Ruth înțepată.

– A trecut mai bine de un an de când nu a intrat nici un doctor în această casă. Acolo copiii nu vor fi expuși la boli contagioase cum sunt aici. Vor petrece mult timp afară și sper să-i aduc înapoi acasă încă și mai sănătoși decât sunt acum.

– Iar eu cred că ai să te întorci acasă ca o femeie de vârstă mijlocie terminată, profeți mătușa Ruth malițioasă. Nu există nici un mister în legătură cu faptul că bunicile noastre erau niște babe la patruzeci de ani. Munca grea își spune cuvântul, și asta este ceea ce ai ales și tu pentru tine. Ce idee pentru o femeie rezonabilă să întoarcă spatele vieții de confort…

– Așa au făcut și strămoșii noștri pionieri, cei de care suntem atât de mândri, o întrerupse brusc Pollyanna, și elocvența mătușii Ruth se evaporă într-o clipă. Mătușa Ruth era cât se poate de mândră de strămoșii ei care se stabiliseră în Noua Anglie cu o sută de ani înainte de Declarația de Independență. Și, în timp ce răspundea țâfnoasă că timpurile s-au schimbat, Pollyanna se felicită în sinea ei că recursese la un argument care o redusese la tăcere pe ruda ei plină de reproșuri, chiar dacă nu o convinsese.